

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBYCH**

dr Edyta Bielak - Jomaa

Warszawa, dnia 12 lipca 2016 r.

DIS/DEC-587/16/62309

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 1 i art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 1, art. 25 ust. 1, art. 36 ust. 2, art. 37, art. 39 i art. 40 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Sp. j., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 września 2010 r., nr DIS-DEC-1134/38146/10, nakazującą usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych przez I Sp. j.

I. Uchylam pkt I. ppkt 1 zaskarżonej decyzji i nakazuję I Sp. j., usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych, poprzez dopełnienie wobec osób, których dane pochodzące ze źródeł powszechnie dostępnych (Monitor Sądowy i Monitor Gospodarczy) zostały zebrane i utrwalone przez ww. administratora danych, obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz.922), poprzez zamieszczenie informacji zawartych w tym przepisie na stronie internetowej [...] oraz dopełnienie tego obowiązku wobec osób, które zwracają się o udzielanie informacji w tym zakresie, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

II. W pozostałym zakresie uchylam zaskarżoną decyzję i umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

W dniu 24 września 2010 r. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję nr DIS-DEC-1134/38146/10 nakazującą I Sp. j., zwanej dalej Spółką, usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych, poprzez:

1. Dopełnienie wobec osób, których dane pochodzące ze źródeł powszechnie dostępnych (Monitor Sądowy i Monitor Gospodarczy) zostały zebrane i utrwalone przez ww. administratora danych, obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, w terminie 3 miesięcy, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.
2. Zgłoszenie do rejestracji zbioru danych osobowych klientów (właściciele adresów poczty elektronicznej) w terminie 30 dni, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.
3. Zapewnienie użytkownikom serwisu [...] możliwości swobodnego wyrażenia zgody na przetwarzanie ich danych osobowych w celach marketingowych w terminie 30 dni, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.
4. Opracowanie dokumentacji stanowiącej politykę bezpieczeństwa oraz instrukcję zarządzania systemem informatycznym służącym do przetwarzania danych osobowych, w terminie 30 dni, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.
5. Nadanie upoważnień do przetwarzania danych osobowych osobom, dopuszczonym do przetwarzania danych osobowych w terminie 14 dni, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.
6. Opracowaniu ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych w terminie 14 dni, od dnia w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

W pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone.

W dniu [...] października 2010 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął, złożony w terminie, wniosek Spółki reprezentowanej przez pełnomocników – [...] (pełnomocnictwo w aktach postępowania) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora nr DIS-DEC-1134/38146/10.

We wskazanym wniosku Spółka (dalej także: Wnioskodawca) zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 25 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z art. 8 ust. 1-2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1142, z późn. zm.) oraz wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania. W uzasadnieniu podniosła, że:

1. Decyzja Generalnego Inspektora została wydana z naruszeniem art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych, który wyłącza obowiązek informacyjny określony w ust. 1,

w sytuacji gdy „przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą”. W art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy wskazane są dwie odrębne kategorie przepisów ustaw szczególnych: przewidujących lub dopuszczających zbieranie danych osobowych bez wiedzy podmiotu danych.

Wskazała, że drugi rodzaj normy ustawowej, o której mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy, tylko dopuszcza (a nie przewiduje) zbieranie danych bez wiedzy podmiotu danych. Nie chodzi zatem o normę, która bezpośrednio rozstrzyga kwestię wyłączenia wiedzy podmiotu danych na temat przetwarzania jego danych osobowych. Przyjmując, że występuje inny zakres znaczeniowy tych dwóch słów, to czasownik „dopuszczać, dopuścić” tłumaczy się jako „uznać coś za możliwe, przypuszczać” lub w innym znaczeniu „przystać na coś, nie przeszkodzić czemuś” (Słownik Języka Polskiego PWN, t. I, red. M. Szymczak, Warszawa 1998, str. 401-402). Będzie to więc przepis, który nie sprzeciwia się pozyskaniu danych bez wiedzy podmiotu danych. Z takim dopuszczeniem mamy do czynienia w przypadku ustaw wprowadzających jawność formalną rejestrów publicznych, w tym rejestrów zawierających dane osobowe. Jawność formalna rejestru oznacza prawo każdego do dostępu do danych rejestrowych, bez potrzeby wykazywania w tym swojego interesu prawnego lub faktycznego. Ze względu na powszechną legitymację podmiotową w zakresie dostępu do danych rejestrowanych, uzyskujący informacje z rejestru nie jest w żaden sposób identyfikowany na etapie pozyskania przez niego danych.

Następnie podniosła, że ustawy dotyczące rejestrów publicznych nie wymagają również odnotowania faktu udostępnienia jawnych danych, czyli ze strony organu rejestrowego brak jest wiedzy komu i kiedy dane zostały ujawnione. Zresztą niektóre organy rejestrowe, na podstawie ogólnie sformułowanej zasady jawności, umieszczają dane z rejestrów publicznych w sieci publicznej Internet, co uniemożliwia jakąkolwiek kontrolę udostępnień. Powyższa sytuacja zaistniała w przypadku pojedynczych organów gminy w zakresie ewidencji działalności gospodarczej. Przedstawione powyżej przesłanki zachodzą również w przypadku danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, rejestr ten jest (w całości) jawny, natomiast w ust. 2 przyznano każdemu prawo dostępu do danych zawartych w KRS za pośrednictwem Centralnej Informacji.

Spółka wskazała również, na konsekwencje zajęcia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych stanowiska, potwierdzającego obowiązek zbierającego dane z KRS przekazania osobie fizycznej ujawnionej w rejestrze informacji określonych w art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Taki wymóg będzie wówczas powszechnie występował w obrocie gospodarczym, w związku z szeregiem czynności związanych z pozyskiwaniem danych z KRS, np.

w przypadku kancelarii prawnych sprawdzających prawidłową reprezentację stron stosunków umownych.

2. W zakresie pozostałych zarzutów, wymienionych w pkt I.2-6 rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji Spółka wyjaśniła, że aktualnie prowadzi działania mające na celu przywrócenie stanu zgodnego z przepisami o ochronie danych osobowych.

Natomiast w piśmie z dnia [...] grudnia 2010 r. Spółka złożyła dodatkowe wyjaśnienia oraz przedstawiła pozostałe dowody potwierdzające przywrócenie stanu zgodnego z prawem w zakresie punktów I.3-6 zaskarżonej decyzji, poprzez:

- 1) zapewnienie użytkownikom serwisu [...] możliwości swobodnego wyrażenia zgody na przetwarzanie danych osobowych w celach marketingowych (załączono ze strony internetowej [...]),
- 2) opracowanie dokumentacji przetwarzania danych tj. polityki bezpieczeństwa oraz instrukcji zarządzania systemem informatycznym służącym do przetwarzania danych osobowych, których kopie załączono do pisma,
- 3) nadanie upoważnień osobom dopuszczonym do przetwarzania danych osobowych (kopię przykładowego upoważnienia załączono do pisma),
- 4) opracowanie ewidencji osób upoważnionych do przetwarzania danych (kopię ewidencji załączono do pisma).

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 21 stycznia 2011 r., sygn. DIS/DEC-43/2827/11, utrzymał w mocy decyzję z dnia 24 września 2010 r. sygn. DIS/DEC-1134/38146/10.

W dniu [...] marca 2011 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 21 stycznia 2011 r. (DIS-DEC-43/2817/11) utrzymującą w mocy decyzję tego organu z dnia 24 września 2010 r. (DIS-DEC-1134/38146/10), a także poprzedzającą ją decyzję z dnia 24 września 2010 r. (DIS-DEC-1134/38146/10) nakazującą I Sp.j. usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych.

Strona skarżąca zarzuciła ww. decyzjom: 1) spełnienie przesłanki, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a. powodującej nieważność skarżonych decyzji, ze względu na ich trwałą niewykonalność (istniejącą już w dniu wydania aktów administracyjnych) z tytułu nałożonego w decyzji obowiązku przekazania informacji osobie, której dane dotyczą; 2) naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, tj.: a) art. 25 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 8 ust.1-2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, poprzez błędna

wykładnię wspomnianego przepisu, polegającą na stwierdzeniu przez organ administracji publicznej, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi wyłączenie obowiązku informacyjnego, b) art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych poprzez zawarcie w decyzji administracyjnej wadliwego rozstrzygnięcia, w którym nie określa się przedmiotu nakazu, tj. czynności służących przywróceniu stanu zgodnego z prawem.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie, wskazując na dotychczasowe ustalenia faktyczne i prawne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, zwany dalej także WSA lub Sądem, wyrokiem z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 720/11, oddalił skargę Sp. j., na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 21 stycznia 2011 r., nr DIS-DEC-43/2827/11, utrzymującą w mocy decyzję z dnia 24 września 2010 r. sygn. DIS/DEC-1134/38146/10 nakazującą usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych.

Wobec powyższego Spółka wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt I OSK 1827/11, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt II SA/Wa 507/13 po rozpoznaniu sprawy ze skargi Sp. j. na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 21 stycznia 2011 r. nr DIS-DEC-43/2827/11 w przedmiocie usunięcia uchybień w przetwarzaniu danych osobowych, uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 21 stycznia 2011 r. sygn. DIS-DEC-43/2827/11, utrzymując w mocy decyzję z dnia 24 września 2010 r. sygn. DIS/DEC-1134/38146/10. W uzasadnieniu wyroku WSA podkreślił, że rozpoznając ponownie niniejszą sprawę był związany wykładnią prawa dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. I OSK 1827/11. Nadto wskazał, że organ rozpoznając sprawę naruszył art. 7 i 77 k.p.a. poprzez niezgromadzenie niezbędnego do wydania decyzji materiału dowodowego, a w konsekwencji nieprawidłowo zastosował art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych. Z tego mianowicie powodu, że w ww. przepisie ustawodawca zawarł szeroki katalog sankcji, które może zastosować Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych. Prawidłowe zastosowanie tych sankcji wymaga więc przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, spełniającego wymogi kodeksowe zamieszczone w przepisach art. 7 i 77 k.p.a., jak również uwzględniającego regulacje materialnoprawne, z których wynika konieczność umiejętnego stopniowania sankcji. Organ, zdaniem Sądu nie wyjaśnił, dlaczego spośród innych przewidzianych w art. 18 ust 1 ustawy, zastosował sankcję polegającą na nakazaniu Spółce usunięcia uchybień w

procesie przetwarzania danych osobowych, przez m.in. dopełnienie wobec osób, których dane pochodzą ze źródeł powszechnie dostępnych (Monitor Sądowy i Monitor Gospodarczy), a które zostały zebrane i utrwalone przez ww. administratora danych, obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy. Generalny Inspektor powinien uwzględniać wynikający także z konkretnego stanu faktycznego, charakter stwierdzonego naruszenia, a zastosowana sankcja administracyjna powinna być adekwatna, współmierna do stopnia naruszenia prawa, a także winna uwzględniać zagrożenie praw osoby, której dane dotyczą. W rozpoznawanej sprawie natomiast ani z materiałów postępowania wyjaśniającego, ani z uzasadnienia decyzji nie wynika, aby organ rozważał, a następnie oceniał, czy zakres przetwarzania danych przez skarżącą był adekwatny do celów, w jakich były one przetwarzane, zwłaszcza w kontekście zagrożenia interesów osób fizycznych, gdyż tylko z takich względów ustawodawca wprowadził w art. 25 ust. 1 ustawy obowiązek informacyjny. Brak jest tam także ustaleń pozwalających przyjąć, iż organ rozważał możliwość zastosowania innych środków, adekwatnych do stwierdzonych uchybień, a pozwalających usunąć stan sprzeczny z prawem przy użyciu środków mniej uciążliwych dla skarżącej Spółki. Tak ogólne sformułowanie obowiązku informacyjnego mogło być rozumiane przez skarżącą, jako prowadzące do uzupełnienia danych osobowych (art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy) o adresy osób fizycznych. Poszerzenie bazy danych osobowych o adresy osób fizycznych przy przesłance legalizacyjnej z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy stwarzałoby niebezpieczeństwo konfliktu z celem przetwarzania danych, a nadto mogłoby godzić w dobro osób, których dane te dotyczą. Zatem rozpoznając wniosek strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, złożony od decyzji z dnia 24 września 2010 r., Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wyjaśnił, biorąc pod uwagę cele przetwarzania przez skarżącą Spółkę danych osobowych, czy i jakie środki przewidziane w art. 18 ust 1 ustawy należy w niniejszej sprawie zastosować, a jego rozważania w tym zakresie znajdują odzwierciedlenie w uzasadnieniu wydanej ponownie decyzji. Jednocześnie podkreślania wymaga, że decyzja wydana w tym zakresie powinna uwzględniać fakt, że zamierzony przez nią cel powinien być osiągnięty środkami możliwie jak najmniej dotkliwymi dla jej adresata.

W dalszej części uzasadnienia WSA stwierdził, że w zaskarżonej decyzji organ odnosząc się do wniosku skarżącej o umorzenie postępowania wobec wykonania nakazów wymienionych w pkt 2–6 decyzji z dnia 24 września 2010 r. i nie uwzględniając tego wniosku stwierdził, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji jest prawidłowe pod względem zgodności z prawem i celowości, podczas gdy stanowisko to jest błędne. Z tego mianowicie powodu, że rozstrzygając sprawę z wniosku w trybie art. 127 § 3 k.p.a. organ nie ocenia legalności swej poprzedniej decyzji, lecz ponownie rozpoznaje sprawę w jej całości, co oznacza, że jeśli strona wykonała nałożone na nią nakazy, organ obowiązany będzie po potwierdzeniu tego wobec zmiany stanu faktycznego,

wydać decyzję na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. uchylającą decyzję w tej części i umarzającą postępowanie administracyjne w tym zakresie.

W dniu [...] października 2013 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo Spółki, w którym podtrzymała wnioski, zarzuty i twierdzenia dotychczas podniesione, wskazujące zdaniem ww. na bezpodstawność nakazów nałożonych na Spółkę decyzją Generalnego Inspektora z dnia 24 września 2010 r. nr DIS/DEC-1134/38146/10. Jednocześnie Spółka ponownie wniosła na zasadzie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie prawa materialnego (tj. w szczególności art. 25 ust. 1 ustawy, art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy w zw. z art. 8 ust. 1-2 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz umorzenie w całości postępowania. We wskazanym piśmie przypomniała też główne argumenty, które podnosiła w toku postępowania.

Decyzją z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. DIS/DEC-1190/13/76126 Generalny Inspektor uchylił pkt I. ppkt 2, ppkt 3, ppkt 4, ppkt 5 oraz ppkt 6 zaskarżonej decyzji i umorzył postępowanie w tym zakresie, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy decyzję z dnia 24 września 2010 r. sygn. DIS/DEC-1134/38146/10.

W dniu [...] grudnia 2013 r. Spółka złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 15 listopada 2013 r. (DIS/DEC-1190/13/76126), utrzymującą w mocy decyzję z dnia 24 września 2010 r. (DIS/DEC-1134/38146/10) w części nakładającej na Sp. j. nakaz usunięcia uchybienia w procesie przetwarzania danych osobowych, poprzez dopełnienie wobec osób, których dane pochodzące ze źródeł powszechnie dostępnych zostały zebrane i utrwalone przez Skarżącą, obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. W ww. zakresie Spółka zaskarżyła decyzję Generalnego Inspektora z dnia 15 listopada 2013 r. (DIS/DEC-1190/13/76126).

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt II SA/Wa 125/14 Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił decyzję z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. DIS/DEC-1190/13/76126, m.in. z uwagi na to, że Generalny Inspektor dokonał ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, a nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego zgodnie z wytycznymi Sądu.

Od wskazanego orzeczenia Spółka wniosła skargę kasacyjną z dnia [...] lipca 2014 r., a następnie w piśmie z dnia [...] listopada 2015 r. złożyła oświadczenie o cofnięciu skargi kasacyjnej. Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 r. (Sygn. akt I OSK 2302/14) umorzył postępowania kasacyjne, co skutkowało uprawomocnieniem się wyroku WSA z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt II SA/Wa 125/14 uchylającego decyzję Generalnego Inspektora z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. DIS/DEC-1190/13/76126.

W dniach [...] lutego 2016 r. w Sp. j., przeprowadzone zostały czynności kontrolne [...], których zakresem objęto przetwarzane przez Sp. j. danych osobowych, pochodzących ze źródeł powszechnie dostępnych tj. Monitora Sądowego i Gospodarczego. W toku kontroli ustalono m.in., że Spółka w dalszym ciągu prezentuje stanowisko, zgodnie z którym podstawą prawną przetwarzania przez Spółkę ww. danych jest art. 8 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1142 ze zm.), w myśl którego dane te są jawne. W ocenie Spółki ustawa o ochronie danych osobowych nie znajduje zastosowania do przetwarzania przez Spółkę ww. danych, bowiem dane te dotyczą organów powołanych w podmiotach wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego i w związku z tym nie mają charakteru osobowego. Celem przetwarzania przedmiotowych danych przez Spółkę jest realizacja celu biznesowego, którym jest prowadzenie działalności polegającej na udostępnianiu informacji gospodarczej zainteresowanym podmiotom.

Natomiast w dniu [...] lutego 2016 r. wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych pismo skarżącej Spółki, w którym ponownie wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz umorzenie postępowania, przytaczając zaprezentowaną już w toku postępowania argumentację. Przy czym należy wskazać, że z przedstawianej argumentacji strony skarżącej wynika, że raz dowodzi ona, że Spółka nie przetwarza danych osobowych, następnie, że jest zwolniona z obowiązku informacyjnego ponieważ przetwarza dane osobowe w takich samych celach co Krajowy Rejestr Sądowy, z kolei, że zwolnienie to wynika z art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych i uzasadnia je również zapisane wprost w znowelizowanej ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) zwolnienie dotyczące danych jawnych i informacji udostępnianych przez Centralną Ewidencję Działalności Gospodarczej. W dalszej części uzasadnienia wskazuje natomiast, że „nawet gdyby przyjąć pogląd odmienny od przedstawionego powyżej przez Skarżącą” to pozostaje nieadekwatność zastosowanej przez Generalnego Inspektora sankcji, co zostało zarzucone przez orzecznictwo sądów w przedmiotowej sprawie.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych jest regulacją stwarzającą prawne podstawy stosowania ochrony państwowej w sytuacjach niezgodnego z prawem przetwarzania danych. W celu realizacji wspomnianej ochrony, organ ochrony danych osobowych został wyposażony w kompetencje władcze, umożliwiające mu sankcjonowanie stwierdzanych nieprawidłowości w procesie przetwarzania danych osobowych. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych może więc – w drodze decyzji administracyjnej – nakładać stosowne nakazy bądź zakazy, których

zasadniczą rolą jest przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Wydanie decyzji merytorycznej możliwe jest zatem, gdy organ stwierdza naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Organ ochrony danych osobowych jest bowiem zobowiązany do merytorycznego rozstrzygnięcia tylko w tych sytuacjach, w jakich przepisy ustawy o ochronie danych osobowych pozwalają mu na wydanie odpowiedniego zakazu bądź nakazu. Generalny Inspektor oceniając stan sprawy i dokonując subsumpcji, stwierdza więc, czy kwestionowane przetwarzanie danych osobowych pozwala mu na władczą ingerencję, w dalszej kolejności zaś, czy znajduje oparcie w przepisach ustawy i w zależności od występujących w sprawie ustaleń – organ albo wydaje nakaz lub zakaz, ewentualnie odmawia uwzględnienia wniosku, albo umarza postępowanie (por. wyrok WSA w Warszawie II SA/Wa 630/12).

Zgodnie z treścią art. 25 ust. 1 ustawy, w przypadku zbierania danych osobowych nie od osoby, której one dotyczą, administrator danych jest obowiązany poinformować tę osobę, bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych, o: 1) adresie swojej siedziby i pełnej nazwie, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna - o miejscu swojego zamieszkania oraz imieniu i nazwisku, 2) celu i zakresie zbierania danych, a w szczególności o odbiorcach lub kategoriach odbiorców danych, 3) źródle danych, 4) prawie dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawiania, 5) uprawnieniach wynikających z art. 32 ust. 1 pkt 7 i 8. Natomiast zgodnie z treścią art. 25 ust. 2 pkt 1 i pkt 3 ustawy, przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli: przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą; dane te są niezbędne do badań naukowych, dydaktycznych, historycznych, statystycznych lub badania opinii publicznej, ich przetwarzanie nie narusza praw lub wolności osoby, której dane dotyczą, a spełnienie wymagań określonych w ust. 1 wymagałoby nadmiernych nakładów lub zagrażałoby realizacji celu badania.

Jak wynika z zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, Spółka prowadzi działalność w zakresie świadczenia usług odpłatnego udzielania informacji gospodarczej pochodzącej ze źródeł powszechnie dostępnych (Monitor Sądowy i Monitor Gospodarczy) osobom zainteresowanym. Usługa ta jest udostępniana za pośrednictwem publicznej sieci Internet w ramach serwisu [...]. Dane osób, które Spółka posiada dotyczą osób pełniących funkcje w podmiotach ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym i pochodzą z Monitora Sądowego i Monitora Gospodarczego oraz ze strony internetowej <https://ems.ms.gov.pl>. Zakres gromadzonych przez Spółkę danych obejmuje: imię i nazwisko, płeć, PESEL i pełnioną funkcję.

Spółka pozyskuje dane, w celu utworzenia odrębnego zbioru danych, który wykorzystuje dla własnych celów zarobkowych. W ten sposób Spółka staje się administratorem zebranych w opisany sposób danych, zatem jako na administratorze danych, ciąży na niej obowiązek,

informacyjny (bezpośrednio po utrwaleniu zebranych danych), o którym mowa w powołanym przepisie.

Zgodnie ze stanowiskiem Spółki podstawą prawną przetwarzania przez Spółkę ww. danych jest art. 8 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1142 ze zm.), w myśl którego dane te są jawne. W ocenie Spółki ustawa o ochronie danych osobowych, nie znajduje zastosowania do przetwarzania przez Spółkę ww. danych, bowiem dane te dotyczą organów powołanych w podmiotach wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego i w związku z tym dane te nie mają charakteru osobowego.

Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić, bowiem zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, w rozumieniu ustawy za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Osobą możliwą do zidentyfikowania jest osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne (art. 6 ust. 2 ustawy). Natomiast w myśl art. 15 ust. 2 ustawy z dnia z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz.U. z 2015 r. poz. 388, z późn. zm.) numer PESEL jest to jedenastocyfrowy symbol numeryczny, jednoznacznie identyfikujący osobę fizyczną, zawierający datę urodzenia, numer porządkowy, oznaczenie płci oraz liczbę kontrolną.

W świetle przytoczonych przepisów, nie może być wątpliwości, że dane w zakresie: imię, nazwisko, numer PESEL wraz z informacjami o pełnionych funkcjach (zawartymi w KRS), umożliwiają identyfikację osób fizycznych, a zatem są to dane osobowe. Takie stanowisko znajduje również poparcie w literaturze przedmiotu, gdzie wskazuje się, że informacje o osobach fizycznych pełniących funkcje w organach osób prawnych „odnoszą się nie tylko do osób prawnych, w imieniu których dana osoba podejmuje czynności, lecz również do osób fizycznych. Jeżeli więc spełniona została przesłanka identyfikowalności osoby na podstawie ocenianych informacji, co w większości przypadków będzie stanowiło zasadę, wówczas informacje te należy uznać za dane osobowe.” (Paweł Barta, Paweł Litwiński, Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2015 str. 78).

Także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 stycznia 2013 r. sygn. akt I OSK 1827/11 wydanym w przedmiotowej sprawie (uchylającym wyrok WSA i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie) uznał za trafne stanowisko, że dane dotyczące osób fizycznych wpisane do KRS są danymi osobowymi, a zasady ich przetwarzania jak: zbieranie, przekazywanie, utrwalanie, udostępnianie i zmienianie w sposób kompletny reguluje ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym. Ustawa ta w sposób ścisły

wskazuje równocześnie zakres danych osobowych, dotyczących osób fizycznych wpisanych do Rejestru, które muszą ograniczać się tylko do nazwiska, imienia oraz identyfikatora nadanego w systemie ewidencji ludności, zwanego „numerem PESEL”. Wspomniany numer identyfikacyjny, składający się z 11 cyfr określa każdą osobę fizyczną, przy czym, co jest także istotne w tej sprawie, cztery pierwsze cyfry oznaczają dokładną datę urodzenia w kolejności: data roczna, miesięczna oraz dzienna. W połączeniu z nazwiskiem i imionami powyższe dane odpowiadają pojęciu danych osobowych zdefiniowanych w art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych (Centralna Baza Orzeczeń, orzeczenia.nsa.gov.pl).

Niezasadnym jest również powoływanie się przez Spółkę na przesłanki zwolnienia z obowiązku informacyjnego, o których mowa w art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy. Wymienione przesłanki dotyczą sytuacji, gdy przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą. Zwolnienie to dotyczy zatem podmiotów, których działalność polegająca na przetwarzaniu danych osobowych została uregulowana szczegółowymi przepisami prawa. Spółka nie jest podmiotem (administratorem danych) prowadzącym rejestry publiczne na podstawie przepisów prawa, a jedynie administratorem danych, który pozyskał dane z takiego rejestru. Zasady dotyczące jawności danych z KRS nie obowiązują Spółkę (odpłatność za raporty), nikt nie mógłby żądać od Spółki ujawnienia zebranych informacji powołując się na przepisy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Takie stanowisko Generalnego Inspektora poparły również orzekające w przedmiotowej sprawie sądy, wskazując, że: „Należy zgodzić się z oceną organu i Sądu, iż cele przetwarzania danych objętych KRS, a ujawnionych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nie są tożsame z celami komercyjnymi, dla których dane te przetwarza (zbiera, utrwała, udostępnia itd.) skarżąca Spółka.”(II SA/Wa 507/13 - Wyrok WSA w Warszawie, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Ponadto, należy zauważyć, że Krajowy Rejestr Sądowy jest to jedyny rejestr dla podmiotów nim objętych, prowadzony przez sądy gwarantujące obiektywność, profesjonalizm i poszanowanie przepisów prawa (Łukasz Zamojski, Komentarz, LexPolonica). Upoważnienie do prowadzenia rejestru wynika z przepisów prawa, które precyzyjnie określają sposób jego prowadzenia. Z przepisów tych wynika również domniemanie prawdziwości danych wpisanych do rejestru.

Konstytucyjnie zagwarantowane prawa osób do nieujawniania dotyczących ich informacji mogą ograniczać wyłącznie przepisy rangi ustawowej. Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym jest właśnie takim aktem, bowiem zgodnie z treścią art. 35 pkt 1 tej ustawy, ilekroć do Rejestru wpisuje się: osobę fizyczną - zamieszcza się nazwisko i imiona oraz identyfikator nadany w systemie ewidencji ludności, zwany dalej „*numerem PESEL*”. Przy tym rejestr ten jest jawny, bowiem powstał m.in. dla zapewnienia jawności danych podmiotów uczestniczących w życiu

gospodarczym. Osoby, o których mowa w przepisach ustawy o KRS, mają zatem obowiązek podania swoich danych w celu ich zamieszczenia w tym rejestrze, muszą też liczyć się z ich ujawnieniem. Nie oznacza to jednak, że muszą one godzić się na wykorzystanie ich danych w celach innych, niż (ogólnie rzecz ujmując) „jawność obrotu gospodarczego”.

Z tych względów niedopełnienie przez Spółkę obowiązku informacyjnego wobec osób, których dane dotyczą (pochodzące z KRS), pozbawia te osoby podstawowego prawa do informacji o przetwarzaniu ich danych, a tym samym ogranicza możliwość skorzystania z uprawnień, o których mowa m. in. w art. 32 ust. 1 pkt 7 i 8 ustawy o ochronie danych osobowych, tj. prawa do wniesienia pisemnego, umotywowanego żądania zaprzestania przetwarzania jej danych ze względu na jej szczególną sytuację oraz prawa wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych, gdy administrator danych zamierza je przetwarzać w celach marketingowych lub wobec przekazywania jej danych osobowych innemu administratorowi danych.

Naruszenie tych praw i wolności może stawiać pod znakiem zapytania podstawę prawną przetwarzania danych osobowych, zgodnie bowiem z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Warto też zasygnalizować, że katalog przypadków pozwalających odstąpić od przekazania informacji, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy uległ zmianie w wyniku nowelizacji ustawy dokonanej w 2004 r. (uchylony został m.in. przepis ust. 2 pkt 2 powołanego artykułu, który zwalniał z dopełnienia tego obowiązku w sytuacji gdy „dane przewidziane do zebrania są ogólnie dostępne”). Z tych względów należy uznać, iż intencją ustawodawcy było zobowiązanie administratorów danych, którzy zbierają dane „ogólnie dostępne” do dopełniania obowiązków wynikających z powołanego przepisu.

Odnosząc się do zarzutu Spółki, niedokonywania wykładni obowiązujących przepisów ustawy, a w tym przepisu art. 25 ust. 1 i 2 tej ustawy, w kontekście przepisów Dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy wskazać, że „obowiązki jednostki w odniesieniu do ochrony danych osobowych wynikają z regulacji krajowych, przy pomocy których dokonano transpozycji dyrektywy o ochronie danych osobowych” (Wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 2008 r., C-73/07, Ocena prawna pkt 104, curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin.gettext.pl...). „Obowiązek zgodnej wykładni jest jednocześnie ograniczony zasadą pewności prawa. Sprzeciwia się on wykładni prawa krajowego contra legem.”(Wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 2008 r., C-73/07, Ocena prawna pkt 105....).

Należy też wskazać, że zgodnie z art. 5 Dyrektywy 95/46/WE, Państwa Członkowskie określają, w granicach przepisów zawartych w niniejszym rozdziale, bardziej szczegółowe warunki ustalania legalności przetwarzania danych osobowych. Z przepisu tego wynika upoważnienie dla państw członkowskich do formułowania szczególnych warunków przetwarzania danych, w granicach przewidzianych dyrektywą. W piśmiennictwie również wskazano, że „Dyrektywa nie przewiduje ani jednolitego prawa odnoszącego się do ochrony zbiorów danych osobowych, ani też wymogu jednolitych ustaw krajowych, lecz w istocie formalnie jedynie wprowadza minimalne standardy w tym zakresie.” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych. Komentarz*, Kraków 2007, str. 144). Ustawa o ochronie danych osobowych nie wykracza w istocie poza generalne, merytoryczne granice określone w Dyrektywie. Nie pozwala ona na przetwarzanie danych osobowych poza granicami przewidzianymi w tym akcie, zatem należy stwierdzić, że ustawa o ochronie danych osobowych jest zgodna z Dyrektywą 95/46/WE (patrz: J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych.*). Z powyższych względów nie można uznać, że art. 11 Dyrektywy 95/46/WE, jak wskazuje Spółka, „spełnia wymogi dla bezpośredniego stosowania”.

Podsumowując, należy jeszcze raz podkreślić, że Spółka przetwarza dane osobowe, które podlegają ochronie na podstawie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Jak wykazano, na gruncie wskazanych przepisów brak jest podstaw do zwolnienia Spółki z obowiązku, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, zatem jej działanie prowadzi do naruszenia ww. przepisu. W takiej sytuacji Generalny Inspektor, działając na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem. W zależności od rodzaju tego naruszenia Generalny Inspektor nakazuje konkretne działanie lub zaniechanie (w tym wymienione w tym przepisie usunięcie uchybień). W przedmiotowej decyzji jest to nakaz usunięcia uchybienia poprzez spełnienie wynikającego z przepisów obowiązku.

Generalny Inspektor nakazując Spółce spełnienie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy szczegółowo przeanalizował i rozważył interesy stron, tj. Spółki oraz osób, których dane dotyczą (należy przy tym wskazać że do Biura Generalnego Inspektora wpłynęło kilkadziesiąt skarg dotyczących przetwarzania danych przez Spółkę). Z powyższych rozważań wynika, że osoby których dane dotyczą, z chwilą gdy decydują się na działalność objętą obowiązkiem umieszczenia ich danych w KRS muszą liczyć się z ujawnieniem tych danych we wskazanym w przepisach zakresie. Nie oznacza to jednak całkowitego pozbawienia tych osób prawa do ochrony ich danych osobowych.

Wydając przedmiotową decyzję Generalny Inspektor dokładnie wyjaśnił stan faktyczny sprawy tj. zebrał i rozpatrzył materiału dowodowy zgodnie z przepisem art. 77 § 1 k.p.a. W tym celu ponownie przeprowadzone zostały w Spółce czynności kontrolne [...]. Wykazały one, że

obowiązek informacyjny, o którym mowa w art. 25 ustawy, względem osób pełniących funkcje w organach podmiotów wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego nie jest przez Spółkę dopełniany, z uwagi na to, że Spółka stoi na stanowisku, iż dane te nie mają charakteru osobowego i w związku z tym ustawa o ochronie danych osobowych nie znajduje tu zastosowania. Z powyższych względów informacje, o których mowa w art. 25 ustawy o ochronie danych osobowych, nie były również udzielane osobom, które zwróciły się do Spółki o ich udzielenie, nawet jeżeli osoby te przekazały Spółce adres do korespondencji. Należy zauważyć, że wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z przedstawianą dotychczas w toku postępowania argumentacją, że Spółka nie ma możliwości zrealizowania takiego obowiązku. W toku przedmiotowej kontroli ustalono również, że wszystkie dane dotyczące osób pełniących funkcje w podmiotach ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym, które Spółka pozyskuje, są niezbędne do tworzenia raportów, udostępnianych przez Spółkę innym podmiotom. W przypadku ograniczenia zakresu przetwarzanych danych, udostępniane przez Spółkę raporty miałyby mniejszą wartość dla jej klientów. Natomiast informacje dotyczące wieku i daty urodzenia są automatycznie generowane z numeru PESEL. Z ustaleń kontroli wynika również, że gromadzone przez Spółkę informacje są niezbędne dla prowadzonej działalności. Ponadto, jak ustalono przetwarzanie przez Spółkę danych osób pełniących funkcje w podmiotach ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym, w zakresie: imię i nazwisko, PESEL jest niezbędne przy generowaniu raportów o osobach [...]. Natomiast w odniesieniu do przygotowywania raportów o podmiotach, dane w zakresie imienia, nazwiska oraz numeru PESEL są niezbędne w celu przygotowania części raportu dotyczącej powiązań kapitałowych (numer PESEL jest identyfikatorem - łącznikiem), są też ujawnione w tych raportach przy wskazaniu osób pełniących funkcje w organach podmiotów ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Pozbawiając dane pozyskiwane z Monitora Sądowego i Gospodarczego informacji o imieniu, nazwisku i numerze PESEL osób pełniących funkcje w organach, niemożliwe byłoby świadczenie usług w obecnym zakresie (raporty o osobach oraz o podmiotach). Do tej pory z systemu [...] dane nie były usuwane. Jedynie na prośbę osób, których dane dotyczą, nie były wyświetlane w wyszukiwarkach internetowych informacje dotyczące wieku osoby (np. 30 lat).

Z powyższych ustaleń wynika, że zbierane przez Spółkę dane osobowe są jej niezbędne dla prowadzonej działalności, dlatego Generalny Inspektor uznał, że dla celów w jakich Spółka przetwarza dane osobowe są one adekwatne. Należy przy tym podkreślić, że Generalny Inspektor nigdy nie wskazywał, że należałoby ten zakres danych poszerzać o dodatkowe dane w celu dopełnienia obowiązku informacyjnego. Generalny Inspektor nie wskazywał także w zaskarżonych decyzjach sposobu wykonania obowiązku informacyjnego, bowiem to na administratorze danych ciąży obowiązek przetwarzania danych zgodnie z przepisami prawa. Jednakże będąc do takiego

działania zobligowany wyrokami Sądów, w przedmiotowej sprawie po przeanalizowaniu środków pozwalających usunąć stan sprzeczny z prawem przy użyciu środków mniej uciążliwych dla skarżącej Spółki, określił sposób w jaki administrator może wykonać ciążyący na nim obowiązek. Zamieszczenie informacji, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy na stronie internetowej Spółki nie wydaje się wymagać od Spółki niewspółmiernie dużego wysiłku. Także udzielanie w tym zakresie odpowiedzi konkretnym osobom, które się o takie informacje zwracają do Spółki nie może być uznane za nadmiernie obciążające Spółkę.

Odnosząc się natomiast do adekwatności zastosowanych sankcji należy jeszcze raz wskazać, że Generalny Inspektor w świetle art. 18 ustawy, nie ma innej możliwości w przypadku niedopełnienia obowiązku informacyjnego przez administratora danych niż nakazać mu przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie takiego uchybienia, a zatem dopełnienie takiego obowiązku.

Reasumując, należy stwierdzić, że Spółka jest zobowiązana do dopełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, zgodnie z nakazem decyzji.

Jednocześnie na podstawie przedstawionych przez Spółkę dowodów należy uznać, że pozostałe uchybienia stanowiące przedmiot postępowania administracyjnego zakończonego decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 24 września 2010 r., nr DIS-DEC-1134/38146/10, zostały usunięte, tj.:

- 1) zgłoszony został przez administratora danych zbiór danych o nazwie [...], w którym przetwarzane są dane w postaci adresów poczty elektronicznej klientów Spółki,
- 2) zapewniono użytkownikom serwisu [...] możliwość swobodnego wyrażenia zgody na przetwarzanie danych osobowych w celach marketingowych,
- 3) opracowano dokumentację przetwarzania danych tj. politykę bezpieczeństwa oraz instrukcję zarządzania systemem informatycznym służącym do przetwarzania danych osobowych,
- 4) nadano upoważnienia osobom dopuszczonym do przetwarzania danych osobowych,
- 5) opracowana została ewidencja osób upoważnionych do przetwarzania danych.

Stosownie do art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o jego umorzeniu. Biorąc pod uwagę, iż organ administracyjny po ponownym rozpatrzeniu sprawy „obowiązany jest do jej ponownego rozstrzygnięcia na podstawie stanu faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydawania decyzji przez ten organ w postępowaniu odwoławczym” (wyrok NSA z dnia 14 września 2010 r. I OSK 1479/09), należało umorzyć postępowanie w zakresie, w jakim Spółka usunęła uchybienia i przywróciła stan zgodny z prawem.

Dlatego też, oceniając ponownie zebrany materiał w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).